

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์พบว่า การรับรู้ถึงความผาสุกด้านโครงสร้างครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเผชิญปัญหาแบบความกลมเกลียวในครอบครัวและการมองเหตุการณ์ไปในทางที่ดี, $r(58) = .38, p < .01$ การปรึกษาร่วมกับทีมสุขภาพและญาติผู้ป่วยเด็กคนอื่น, $r(58) = .22, p < .05$ และการเผชิญปัญหาโดยรวม, $r(58) = .24, p < .05$ นอกจากนี้การเผชิญปัญหาแบบความกลมเกลียวในครอบครัวและการมองเหตุการณ์ไปในทางที่ดี มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ถึงความผาสุกในครอบครัวโดยรวม, $r(58) = .26, p < .05$ ส่วนปัจจัยด้านอายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ครอบครัว และระยะการรักษาโรค ไม่ทำให้มารคามีการเผชิญปัญหาแตกต่างกันทั้งในแต่ละแบบแผนและโดยรวม ยกเว้นอาชีพเกษตรกรจะมีการใช้การเผชิญปัญหาแบบปรึกษาร่วมกับทีมสุขภาพ และญาติผู้ป่วยเด็กคนอื่น น้อยกว่าอาชีพอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$)

ดังนั้น ผลการศึกษาครั้งนี้ส่วนใหญ่จึงสนับสนุนแนวคิดของแมคคับบิน และคณะ ในเรื่อง การปรับตัวของครอบครัว